

Dit profiel dient gelezen, geïnterpreteerd en gebruikt te worden in combinatie met de 'Leeswijzer profielen Natura 2000 versie 2026', waarin de noodzakelijke uitleg van de verschillende paragrafen vermeld is.

A298 Grote karekiet (*Acrocephalus arundinaceus*)

A. Algemeen

1. Kenschets

1.1 Beschrijving

De grote karekiet is een karakteristieke rietbewoner met een lijsterachtig postuur (lengte 16-20 cm) en stevige poten met lange tenen, geschikt voor voortbeweging in verticale stengels. Hij is duidelijk groter dan de andere rietzangers die in Nederland voorkomen, en heeft een kenmerkende luide, krassende zang. De bovenzijde is donker kaneelkleurig, de onderzijde crèmewit. De markante wenkbrauwstreep is okergeel. De grote karekiet broedt in rietmoerassen en oeverzones van wateren, indien een randzone van stevig, overjarig waterriet aanwezig is. De Nederlandse broedpopulatie behoort tot de nominaatvorm *Acrocephalus arundinaceus arundinaceus*. De grote karekiet overwintert in West- en Centraal Afrika en is alleen van mei tot september in ons land aanwezig, waarbij hij opvalt door zijn karakteristieke *karekarekietkiet*.

Bron: Saxifraga – Joerg Mager

1.2 Relatief belang binnen Europa

Het verspreidingsgebied van de grote karekiet in Europa heeft zwaartepunten in het midden, zuiden en oosten. De soort ontbreekt in het uiterste westen (Britse Eilanden) en komt in Fenno-Scandinavië alleen lokaal voor. De Europese broedpopulatie (exclusief Rusland) van de grote karekiet wordt geschat op 1.780.000-3.340.000 paren. De broedpopulatie in de Europese Unie omvat naar schatting 775.000-1.270.000 paren. Het aandeel van de Nederlandse broedpopulatie binnen zowel Europa (exclusief Rusland) als de Europese Unie is minder dan 1%.

1.3 Aandeel van populatie in Vogelrichtlijngebieden

De broedpopulatie van de grote karekiet omvatte naar schatting gemiddeld 115 paren in de periode 2016-2021, waarvan zich ca. 58% in Vogelrichtlijngebieden met een instandhoudingsdoel voor de soort bevond. Zie paragraaf 4 voor meer informatie over het huidige voorkomen. Zie [de soortpagina op natuura2000.nl](https://natuura2000.nl) voor een overzicht van de gebieden met een instandhoudingsdoel voor de soort.

B. Bescherming

2. Status

Grote karekiet *Acrocephalus arundinaceus* (A298). Niet in bijlage I genoemde en geregeld voorkomende trekvogel zoals bedoeld in artikel 4.2 van de Vogelrichtlijn (inwerkingtreding 1981). Voor Vogelrichtlijngebieden in Nederland relevant als broedvogel.

3. Ecologie

3.1 Algemene beschrijving leefgebied

De grote karekiet nestelt in (de randen van) rietmoerassen en langs grote open wateren met brede waterrietzones. Deze waterrietzones moeten minimaal drie meter breed zijn. Het riet dient hoog, vitaal en stevig te zijn, om het relatief zware nest te kunnen dragen. Het riet staat in minimaal 20 cm diep water. Dergelijke condities voor geschikt waterriet zijn doorgaans gekoppeld aan de meer geëxponeerde dynamische oevers. Ze worden gevormd onder invloed van wisselende waterpeilen, die verlanding en verruiging van de oever tegengaan, als gevolg van het regelmatig wegspoelen van de strooisellaag. Een natuurlijke waterpeildynamiek is daarbij belangrijk: hoog in de winter en (hoofdzakelijk door verdamping) geleidelijk lager in de zomer. Optimaal zijn gewoonlijk de randen van 3-6 jaar oude waterrietkragen. Dit geeft ook de frequentie weer waarmee het riet idealiter gemaaid wordt, om te voorkomen dat het riet of te jong blijft (bij vaker maaien) of te verruigd raakt (bij minder vaak maaien). De grote karekiet foerageert in waterrietzones, maar ook regelmatig daarbuiten, in vegetaties met kruiden of struiken. Grote karekieten zijn gevoelig voor habitatversnippering. De dispersie is beperkt, het gros van de broeddispersie (afstand broedplekken tussen jaren) beperkt zich tot enige kilometers en de jongendispersie (van geboorteplek naar eerste broedplek) is meestal niet groter dan 5 á 10 kilometer. Het minimum areaal waterriet dat nodig is voor vestiging bedraagt slechts enkele hectares, maar is beter in randlengte uit te drukken. Onder optimale omstandigheden kan 1 territorium per 300 meter oever voorkomen.

3.2 Broedecologie

De grote karekiet nestelt meestal in riet boven water, waarbij overjarige halmen worden gebruikt voor de ophanging van het nest. Bij uitzondering wordt ook in struiken, lisdodde et cetera genesteld. Soms komt polygamie voor waarbij een mannetje op diverse plaatsen een zangpost inricht en diverse vrouwtjes lokt. De eileg vindt plaats in mei en juni. Grote karekieten hebben één broedsel per jaar, met meestal 4-7 eieren.

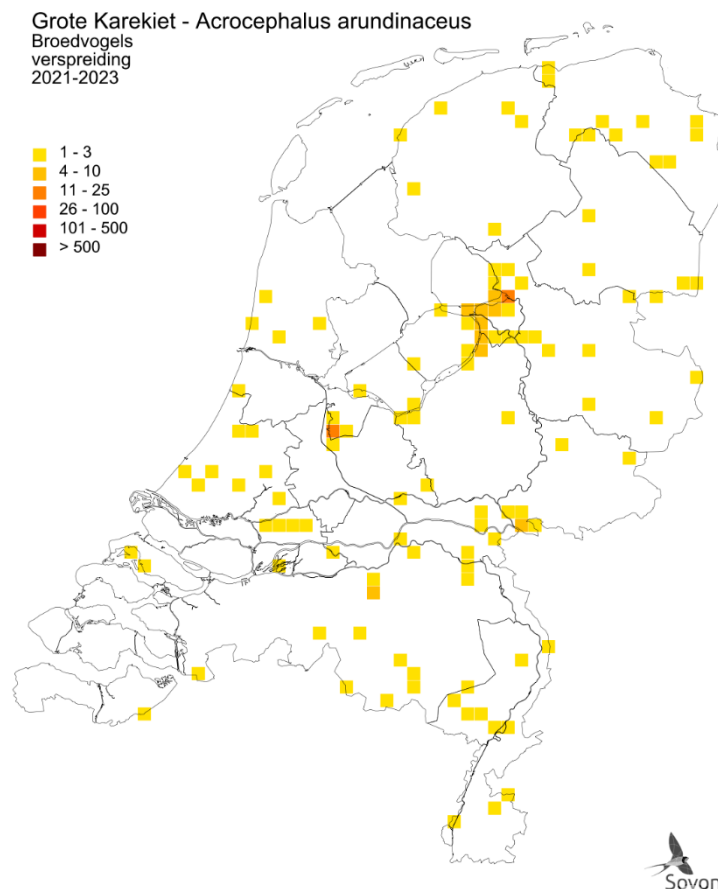
3.3 Voedsel

Het voedsel bestaat voornamelijk uit insecten, afgewisseld met jonge kikkers en visjes. Voor nestjongen zijn grote insecten van belang, hoofdzakelijk larven van libellen en waterkevers, die hangend in een halm boven water wordt gevangen. Het menu kan echter plaatselijk en/of periodiek door rupsen worden gedomineerd.

C. Voorkomen, Staat van Instandhouding, drukfactoren en maatregelen

4. Huidig voorkomen

De Nederlandse broedpopulatie van de grote karekiet omvatte naar schatting 90-140 paren in de periode 2018-2023. Na een decennialange afname, die midden jaren zeventig nog in een kwart van de Nederlandse atlasblokken voorkwam, zijn er slechts twee gebieden over met (min of meer) serieuze populaties: de noordelijke Randmeren en de Oostelijke Vechtplassen. Het Zwarte Meer is momenteel de belangrijkste broedlocatie (Boele *et al.* 2024). Gebieden als Ketelmeer & Vossemeer en het Veluwemeer herbergen kleine aantallen, terwijl vestigingen elders meestal solitaire broedpaartjes betreft. Voor meer verspreidingsinformatie wordt verwezen naar de [soortpagina van Sovon](#).

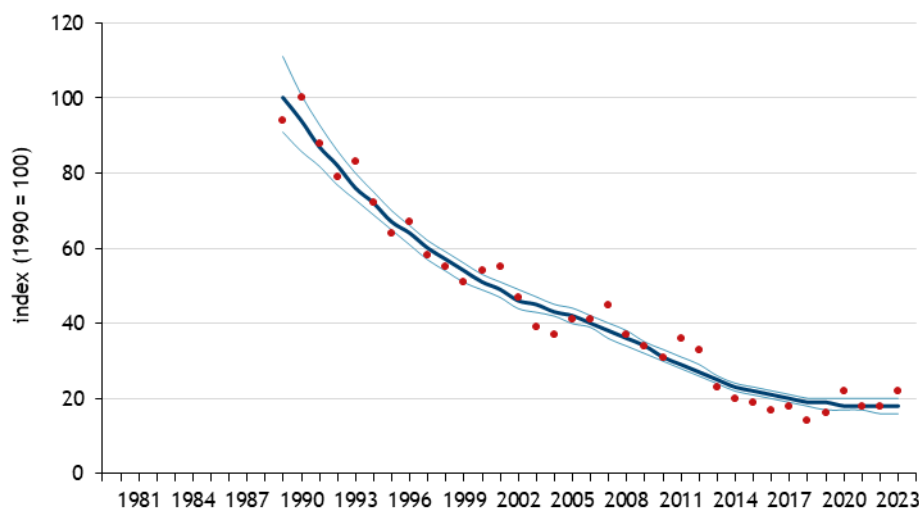
Verspreiding van de grote karekiet als broedvogel in 2021-2023. Weergegeven is het aantal broedparen per atlasblok (5x5 km).

5. Beoordeling landelijke Staat van Instandhouding

5.1 Trends en ontwikkelingen

De landelijke trend van de grote karekiet als broedvogel laat op de lange termijn (1990-2023) een sterke afname zien, op de korte termijn (2012-2023) een matige afname.

De grote karekiet was tot in de vijftiger jaren een algemeen in Nederland voorkomende broedvogel. In sommige gebieden lagen toen de dichtheden hoger dan van de (nu talrijke) kleine karekiet, iets dat nu ondenkbaar is (Graveland 1996). Een totaalschatting is moeilijk te reconstrueren, maar zal voor de jaren vijftig ten minste rond de 5.000 paren hebben gelegen. De soort kwam toen voor in zo ongeveer geheel Nederland. De eerste broedvogelatlas van rond 1975 (Teixeira 1979) gaf een verspreidingsbeeld dat waarschijnlijk een goede afspiegeling gaf van het beeld uit de decennia daarvoor, maar ook toen al werd melding gemaakt van een forse achteruitgang in de aantallen (>50%). De soort werd toen broedend vastgesteld in 400 atlasblokken. Daarna trad een verdere achteruitgang op die tot op heden voortduurt en die van de grote karekiet een zeldzame en sterk bedreigde soort heeft gemaakt (Foppen 2018), met in 2023 naar schatting 135-150 paren. Veranderingen in waterkwaliteit, waterhuishouding, terreinbeheer en versnippering zijn grotendeels verantwoordelijk voor de achteruitgang van de grote karekiet. Begrazing van riet in de overgebleven kerngebieden door grauwe ganzen is tegenwoordig een belangrijk knelpunt (zie 4.4). Sinds 2018 neemt de grote karekiet in Nederland niet verder af. De gerichte maatregelen in de kerngebieden (zoals het tegen ganzenvraat uitrasteren van geschikte rietkragen) spelen daarbij een rol (Boele *et al.* 2024). Voor meer trendinformatie wordt verwezen naar de [soortpagina van Sovon](#).

Aantalsontwikkeling van de grote karekiet als broedvogel. Weergegeven is de jaarlijkse index van de broedpopulatie (rode punten), de trendlijn (donkergekleurde lijn) en het 95% betrouwbaarheidsinterval van de trendlijn (lichtgekleurde lijnen).

5.2 Beoordelingsaspecten Staat van Instandhouding 2022¹

i. Verspreidingsgebied: zeer ongunstig

De omvang van het verspreidingsgebied is ten opzichte van de atlasperiode 1973-77 sterk gekrompen, waardoor dit aspect als 'zeer ongunstig' is beoordeeld.

ii. Populatie: zeer ongunstig

De populatieomvang is op de lange termijn (1990-2020) sterk afgenomen en bevond zich in de periode 2015-2020 ver onder het niveau voor een gunstige ontwikkeling in 2050 voor de populatie, wat tot het oordeel 'zeer ongunstig' leidt.

¹ Voor een uitgebreide toelichting van de beoordeling van de Staat van Instandhouding in 2022 wordt verwezen naar de bouwsteen (Sovon 2024) en Vogel *et al.* (2021).

iii. Leefgebied: zeer ongunstig

Het leefgebied van de grote karekiet is momenteel van onvoldoende omvang en kwaliteit om een populatie op een gunstig niveau in stand te houden, waardoor het aspect leefgebied als 'zeer ongunstig' is beoordeeld.

iv. Toekomstperspectief: zeer ongunstig

Wegens de sterke afname op de korte termijn (2009-2020) en de aanwezigheid van meerdere belangrijke knelpunten voor de soort is het toekomstperspectief tevens als 'zeer ongunstig' beoordeeld.

5.3 Landelijke Staat van Instandhouding

De Staat van Instandhouding (SvI) van de grote karekiet als broedvogel is in 2022 als zeer ongunstig beoordeeld (Sovon 2024). De eerdere SvI beoordelingen zijn in dit document opgenomen zodat zichtbaar is hoe deze over de jaren heen veranderd is².

Aspect	1981	2004	2015	2022
Verspreidingsgebied	matig ongunstig	zeer ongunstig	matig ongunstig	zeer ongunstig
Populatie	zeer ongunstig	zeer ongunstig	zeer ongunstig	zeer ongunstig
Leefgebied	zeer ongunstig	zeer ongunstig	zeer ongunstig	zeer ongunstig
Toekomstperspectief	zeer ongunstig	zeer ongunstig	matig ongunstig	zeer ongunstig
Beoordeling SvI	zeer ongunstig	zeer ongunstig	zeer ongunstig	zeer ongunstig

5.4 Landelijke instandhoudingsdoelstelling

Uitbreiding van de omvang en/of verbetering van de kwaliteit van het leefgebied met een draagkracht voor de uitbreiding tot een populatie van ten minste 350 broedparen (ministerie van LNVN 2026).

6. Drukfactoren

- *Vermesting*: de grote karekiet heeft door zijn grotere gewicht een voorkeur voor grote dikke stevige stengels, ook als stromingsriet aangeduid (Graveland 1996, van der Winden *et al.* 2020a). Eutrofiëring van het oppervlaktewater door fosfor dan wel stikstof kan leiden tot een gebrek aan deze dikke stevige stengels. Er is sprake van een optimumsituatie. Bij een te hoge graad van eutrofiëring en dus een overmaat aan voedingsstoffen in het water treedt er een laag zuurstofgehalte op in de bodem hetgeen leidt tot groeiremming en slappere stengels. Wind- en golfwerking hebben dan sneller een negatief effect. Een tekort aan voedingsstoffen daarentegen zorgt voor onvoldoende sterke en hoge rietstengels waardoor ook geen geschikt broedhabitat voor de soort ontstaat. Op dit moment is de situatie in veel gebieden waarschijnlijk zo dat de maatregelen die zijn/worden genomen om stikstof- en fosfortoevoer via rivieren en andere afvoersystemen richting de grote open wateren te minimaliseren er toe leiden dat de nutriëntentoevoer eerder te kort schiet dan dat er een overmaat is. Dat geldt met name voor fosfor (Verstijnen *et al.* 2019). Op termijn kan dit leiden tot problemen voor de kwaliteit van het stromingsriet in diverse open wateren en moerassen die voor de grote karekiet (potentieel) van belang zijn (Roodbergen & Foppen 2021).
- *Verdroging*: dit veroorzaakt een afname van het oppervlak en de kwaliteit van het waterriet, wat leidt tot versnelde verlandings en daarmee vermindering van het nest- en voedselaanbod (den Boer 2000).
- *Klimaat*: er zijn geen aanwijzingen dat de grote karekiet sterk reageert of zou kunnen reageren op klimaatverandering of indirect daaraan verbonden veranderingen (Roodbergen & Foppen 2021). De toename van zomerstormen kan mogelijk wel negatief uitpakken voor de soort, niet alleen door directe verliezen, maar ook omdat het riet dat tijdens de storm geplet wordt de rietgroei in het erop volgende voorjaar belemmert (Boele *et al.* 2024).
- *Verontreiniging*: in grote delen van het land zijn in het oppervlaktewater gehalten van landbouwpesticiden gevonden (gewasbestrijdingsmiddelen uit de groep van de neonicotinoïden) die ver boven de norm zitten (Hallmann *et al.* 2014). Insectenetende vogels die afhankelijk zijn

²Nieuwere beoordelingen van de Staat van Instandhouding zijn niet altijd één op één te vergelijken met eerdere beoordelingen door verschillen in de systematiek (ministerie van LNVN 2006, Foppen *et al.* 2016, Vogel *et al.* 2021).

van macrofauna of insecten die larvale stadia hebben in het water zouden daardoor te maken kunnen krijgen met gebrek aan voedsel. Het is onduidelijk of dit het geval is bij de grote karekiet (Roodbergen & Foppen 2021).

- *Dynamiek grondwater*: op veel plekken ontbreekt het in moerasgebieden aan dynamiek (windwerking, ijswerking, incidenteel hoog water) waardoor rietvegetaties een snelle successie doormaken, zeker onder eutrofe omstandigheden. Door het onnatuurlijk peilbeheer, een min of meer vast peil of een laag winterpeil en een hoog zomerpeil, wordt bovendien de aangroei van jonge verlandingsstadia van helofyten negatief beïnvloed waardoor zich geen sterk waterriet ontwikkelt. De snelle successie van bestaande rietvelden en het gebrek aan verjonging van riet zorgt voor een veel lager aandeel aan vitale waterrietvegetaties in moerasgebieden (Graveland 1999, Graveland & Coops 1997, van der Hut *et al.* 2008, Roodbergen & Foppen 2021).
- *Predatie*: recente studies aan het broedsucces in twee kerngebieden van grote karekiet (Noordelijke Randmeren en Loosdrechtse Plassen) wijzen op een hoge predatiedruk (bijv. kraaien, ratten), een grote meerderheid van de nesten mislukte (van der Winden *et al.* 2020a), wat het uiteindelijke broedsucces onder druk zet. Met name in smalle rietkragen is de predatiedruk hoog. Predatie is daarmee mogelijk een secundair effect als gevolg van andere drukfactoren (Roodbergen & Foppen 2021).
- *Natuurlijke begrazing*: begrazing door ganzen wordt gezien als het grootste acute knelpunt in de overgebleven kerngebieden, en vermindert in belangrijke mate de potentie als broedgebied in veel moerassen (van der Winden *et al.* 2020ab, Roodbergen & Foppen 2021). De ganzenvraat gebeurt vooral aan de waterzijde van een rietkraag en zorgt er daardoor voor dat nieuwe rietgroei, met name van het benodigde stromingsriet, niet kan optreden. Plaatselijk is begrazing door uitheemse rivierkreeften een toenemend probleem. Onderwatervegetaties aan oevers worden daardoor weggevreten hetgeen de ontwikkeling tot een hoge dichte helofytenvegetatie voorkomt (Soes & Koese 2010).
- *Spontane successie*: samenhangend met het punt vermeting en dynamiek, zie aldaar.
- *Verstoring door aanwezigheid*: de gevoeligheid van de grote karekiet voor verstoring wordt als beperkt geschat (Krijgsveld *et al.* 2022). Hoewel de soort wel broedt op locaties met veel recreatie en vaarverkeer (Provincie Noord-Holland 2023) lijkt de soort zeker plaatselijk gevoelig voor waterrecreatie (bijvoorbeeld het aanleggen van boten in of nabij rietkragen) tijdens het broedseizoen (Roodbergen & Foppen 2021).
- *Verstoring door verkeer*: er zijn aanwijzingen dat aanwezigheid van verkeer, mogelijk door geluid, het aantal broedende grote karekieten negatief beïnvloedt (Foppen & Deuzeman 2007). Echter, omdat geschikte habitatplekken niet vaak zijn gelegen nabij drukke verkeerswegen zal de totale invloed op de populatie waarschijnlijk beperkt zijn (Roodbergen & Foppen 2021).
- *Natuur- en landschapsbeheer*: rietbeheer is in het verleden op veel plekken te intensief geweest. Met name het maaien van de waterrietzone pakte negatief uit, omdat de grote karekiet overjarig riet nodig heeft voor vestiging. Inmiddels is op de meeste plaatsen, zeker in de overgebleven kerngebieden, het maaibeheer niet of nauwelijks beperkend meer. Wel is het nog een uitdaging hoe dient te worden omgegaan met een cyclisch maaipatroon om verdere successie (verruiging) van rietkragen tegen te gaan (Roodbergen & Foppen 2021).

Invloeden van buiten Nederland

Voor zover bekend zijn er op dit moment geen belangrijke omstandigheden in het buitenland van invloed op de broedpopulatie van de grote karekiet in Nederland. De resultaten van overlevingsstudies en het gebruik van geolocators leiden niet tot verontrustende conclusies over knelpunten tijdens de trek of tijdens de overwintering (Roodbergen & Foppen 2021).

7. Maatregelen voor beheer, herstel en uitbreiding

Hieronder worden aanbevolen maatregelen genoemd ten behoeve van de soort.

- Door het peilbeheer zo aan te passen dat een meer natuurlijke peilfluctuatie wordt gerealiseerd (hoog in de winter en geleidelijk lager in de zomer) nemen de kansen voor de aangroei van nieuw waterriet toe. Het is echter geen absolute voorwaarde voor het behouden van vitale stromingsrietvegetaties. Eenmaal gevestigd kunnen die bij een stabiel peilbeheer goed overleven (Roodbergen & Foppen 2021).
- Successie kan worden tegengegaan door op oevers grote struwelen met wilg en oudere bomen te verwijderen die ervoor zorgen dat de rietkraag wordt verdrongen en beschaduwd (van der Winden *et al.* 2018). Er zijn ook aanwijzingen dat opslag potentiële predatoren zoals gaai aantrekt (mond. med. S. Deuzeman).
- Aanleg van zogenaamde libellenpoelen in rietvelden. Om de voedselbeschikbaarheid voor de grote karekiet te bevorderen kunnen poelen en open stukken in (water)rietvelden worden

- aangelegd zodat hier voortplantingshabitat voor libellen en waterjuffers wordt gecreëerd. Die vormen een belangrijke voedselbron (van der Winden *et al.* 2018).
- Afrasteren van rietranden tegen de vraat door herbivoren (met name ganzen) leidt tot een duidelijk herstel van rietkragen. De uitloopzone die bijna volledig ontbreekt onder hoge begrazingsdruk kan weer ontstaan hetgeen op termijn leidt tot een vitale zone met stromingsriet (van der Winden *et al.* 2020a). Dit is waarschijnlijk de meest effectieve en zekere maatregel die momenteel in de bestaande leefgebieden kan worden genomen om de situatie voor de grote karekiet te verbeteren (van der Winden *et al.* 2018). Een mogelijk alternatief is het frequent verjagen van ganzen op locaties waar waterriet onder druk staat (Provincie Overijssel 2023).
 - Aanleg van nieuwe (water)rietvelden in het kader van natuurontwikkelingsprojecten kan leiden tot een uitbreiding van geschikt habitat voor de grote karekiet. Inmiddels zijn daar succesvolle voorbeelden van bekend, zoals onder meer langs het Drontermeer bij het Reevediep. Hier is het ingeplante riet beschermd door het tijdelijk plaatsen van linten waardoor ganzen worden afgeschrikt. In de Wieden wordt onderzocht of diepere petgaten of water met zandige bodem geschikt te maken zijn voor de ontwikkeling van waterriet door het maken van aflopende taluds of onderwaterstructuren (Provincie Overijssel 2023).
 - Het weghalen van beschoeiingen en vooroevers die de golfslag zodanig breken dat er te weinig dynamiek/stroming is in de stromingsrietranden. Hiermee is ervaring op gedaan in de Loosdrechtse plassen en dit lijkt een positief effect te hebben (van der Winden 2016).
 - Weren van recreanten en vissers tijdens het broedseizoen in rietzones die geschikt zijn voor de grote karekiet. Hierbij is van belang dat boten niet in of tegen rietkragen kunnen aanleggen (Krijgsveld *et al.* 2022).
 - Experimenteren met nestbeschermers op locaties waar nesten jaarlijks veelvuldig worden gepredeerd in kerngebieden. Dit is in 2021 met succes geïntroduceerd (van der Winden *et al.* 2021).

Onderscheid in maatregelen gericht op regulier beheer (instandhouding), preventie of herstel (aanvullende maatregelen om verslechtering te voorkomen of terug te draaien) en/of uitbreiding van leefgebied. Zie de tekst hierboven voor de volledige beschrijving van de maatregelen.

Maatregel	Regulier beheer	Preventie of herstel	Uitbreiding
Meer natuurlijk peilbeheer	x	x	x
Tegengaan successie	x	x	x
Aanleg libellenpoelen t.b.v. voedselbeschikbaarheid			x
Afrasteren rietranden tegen vraat herbivoren		x	
Aanleg nieuwe (water)rietvelden			x
Verwijderen beschoeiingen en vooroevers		x	
Waarborgen rust bij broedlocaties		x	
Nestbescherming (nog in experimentele fase)		x	

8. Bronnen

- Boele A., Vergeer J.W., van Bruggen J., Goffin B., Koffijberg K., van Oostveen C., Schoppers J. & Jansen D. 2024. Broedvogels in Nederland in 2023. Sovon-rapport 2024/40. Sovon Vogelonderzoek Nederland, Nijmegen.
- den Boer T. 2000. Beschermingsplan Moerasvogels 2000-2004. Directie Natuurbeheer, Ministerie van LNV, Wageningen.
- Foppen R. 2001. Bridging gaps in fragmented marshland. Applying landscape ecology for bird conservation. Proefschrift Landbouwniversiteit, Wageningen.
- Foppen R. & Deuzeman S. 2007. De Grote Karekiet in de noordelijke randmeren; een dilemma voor natuurontwikkelingsplannen!?, *De Levende Natuur* 108: 20-26.
- Foppen R., van Roomen M., van den Bremer L. & Noordhuis R. 2016. De ecologische haalbaarheid van de Natura 2000 instandhoudingsdoelen voor vogels. Sovon-rapport 2016/51. Sovon Vogelonderzoek Nederland, Nijmegen.
- Foppen R. 2018. Grote Karekiet *Acrocephalus arundinaceus*. Pp. 450-451 in: Sovon Vogelonderzoek Nederland. 2018. Vogelatlas van Nederland. Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen.
- Graveland J. 1996. Watervogel en zangvogel: de achteruitgang van de Grote karekiet *Acrocephalus arundinaceus* in Nederland. *Limosa* 69: 85-96.
- Graveland J. & Coops H. 1997. Achteruitgang van rietgordels in Nederland. *Landschap* 14: 67-86.
- Graveland J. 1999. Waterriet, moerasvogels en peildynamiek. *De levende Natuur* 100: 50-53.
- Hallmann C.A., Foppen R.P.B., van Turnhout C.A.M., de Kroon H. & Jongejans E. 2014. Declines in insectivorous birds are associated with high neonicotinoid concentrations. *Nature* 511: 341-343.
- van der Hut R.M.G., Foppen R., Beemster N., Roodbergen M. & Deuzeman S. 2008. Ruimte voor riet en moerasvogels in de noordelijke randmeren. Sturende factoren en beheermaatregelen voor kwalificerende moerasvogels. A&W-rapport 1108. Altenburg & Wymenga, Veenwouden.
- van Kleunen A., van Roomen M., Janssen J.A.M., Kuiters A.T., van Winden E., Boele A., Schmidt A.M. & van Vreeswijk T. 2017. Advies over correcties en bijstellingen van Natura 2000-doelen; Achtergronddocument bij het rapport Advies over de Natura 2000 doelensystematiek en Natura 2000-doelen. Rapport 2779C. Sovon-rapport 2016/27. Wageningen Environmental Research, Wageningen.
- Krijgsveld K.L., Klaassen B. & van der Winden J. 2022. Verstoring van vogels door recreatie. Literatuurstudie van verstoringsevoeligheid en overzicht van maatregelen. Deel 1 hoofdrapport & deel 2 soortbesprekingen. Uitgave Vogelbescherming Nederland, Zeist.
- Ministerie van LNV. 2006. Natura 2000 doelendocument. Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, Den Haag.
- Ministerie van LNVN. 2026. Natura 2000 Doelendocument 2026; vernieuwde landelijke doelen voor Natura 2000-habitattypen en -soorten. Ministerie van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur. Den Haag.
- Provincie Noord-Holland. 2023. Natuurdoelanalyse Oostelijke Vechtplassen. Concept 30 maart 2023.
- Roodbergen M. & Foppen R.P.B. 2021. De Grote Karekiet in de knel. Analyse van sturende factoren in de achteruitgang van de Grote Karekiet in Nederland. Sovon-rapport 2021/55. CAPS-rapport 2021/02. Sovon Vogelonderzoek Nederland, Nijmegen.
- Sierdsema H., van Diermen J., Aarts B., van den Bremer L. & van Kleunen A. 2008. Factsheets van broedvogels in de Natura 2000-gebieden van Gelderland. SOVON-onderzoeksrapport 2008/14. SOVON, Beek-Ubbergen.
- Soes M. & Koese B. 2010. Invasive freshwater crayfish in the Netherlands: a preliminary risk analysis. Stichting EIS-Nederland, Leiden & Bureau Waardenburg, Culemborg.
- Verstijnen Y., Smolders F. & de Fouw J. 2019. Het belang van bodemtypen en nutriënten voor riet in de Loosdrechte Plassen. Verkenning van abiotische knelpunten voor het broedhabitat van de grote karekiet. Eindrapport. Radboud Universiteit Nijmegen, Nijmegen.
- Provincie Overijssel 2023. Natuurdoelanalyse de Wieden, uitgegeven op 28 maart 2023. Opgesteld door Eenheid Natuur en Milieu.
- Teixeira R.M. 1979. Atlas van de Nederlandse broedvogels. Vereniging tot behoud van Natuurmonumenten in Nederland in samenwerking met Stichting Ornithologisch Veldonderzoek Nederland.
- Vogel R., Foppen R., van den Bremer L., van Turnhout C.A.M. & van Roomen M. 2021. Methodiek voor de bepaling van de staat van instandhouding van vogels. Sovon-rapport 2021/26. Sovon Vogelonderzoek Nederland, Nijmegen.
- van der Winden J. 2016. Herstel van rietkragen in de Vechtplassen voor de grote karekiet. Maatregelen om op korte termijn het habitat van de grote karekiet te verbeteren. Rapport 16.01. Jan van der Winden Ecology, Utrecht.

- van der Winden J., Deuzeman S. & Foppen R. 2018. Herstel van rietkragen voor de grote karekiet in de Noordelijke Randmeren. Knelpunten en maatregelen om het habitat van de grote karekiet te verbeteren. Rapport 18.01. Jan van der Winden Ecology, Utrecht.
- van der Winden J., Deuzeman S., Weeda S., Foppen R., van Horssen P. & Poot M. 2020a. Broedsucces en nesthabitat van de Grote Karekiet in begraasde rietkragen in de kerngebieden. Limosa 93: 153–164.
- van der Winden J. Deuzeman S. & Foppen R. 2020b. Broedsucces grote karekiet en herstel rietkragen in Randmeren en Vechtplassen in 2020. Jaarrapportage monitoring en onderzoek. Rapport 2020-08. Jan van der Winden Ecology, Utrecht.
- van der Winden J. 2021. Herstelplan leefgebied grote karekiet Wieden en Weerribben. Knelpunten en kansen in het Natura 2000-gebied. Rapport 2021-01. Jan van der Winden Ecology, Utrecht.
- van der Winden J., Weeda S. & Deuzeman S. 2021. Het wel en wee van de Grote Karekiet in 2021. Rietbescherming, aantallen, verspreiding, ringonderzoek en reproductie in 2021. Rapport 2021-08, Jan van der Winden Ecology, Utrecht.

Geraadpleegde websites

Sovon Vogelonderzoek Nederland. 2024. Bouwsteen Grote Karekiet broedvogel.
<https://stats.sovon.nl/pub/publicatie/22051>. Geraadpleegd op 26/03/2025.